

Юстина зупинилася перед дверима під'їзду. Поставила на землю важку торбу і натиснула на клямку. Двері були зачинені. Замерзлими пальцями вона набрала на домофоні код, але двері не відчинилися.

— Код поміняли, падли, — почулося з-під купи ганчірок від смітника на протилежному боці вулиці.

Це був їхній місцевий бомж, який часто ночував на сходовій клітці, залишаючи по собі вранці сліди сечі і порожні пляшки з тих, які не приймали у склотару. Колись він працював сантехніком у ЖЕКу, але спився і втратив квартиру, отриману свого часу від держави.

Після третьої безуспішної спроби Юстина набрала номер Альони.

— Зараз вийду, — коротко сказала Альона, і за мить двері відчинилися.

З внутрішнього боку дверей висіло повідомлення про зміну коду.

— Телевежа нині чомусь не світиться, вулиця без цього якась незатишна, — сказала Юстина.

— Справді. Мабуть, вихідний, перше січня все ж таки, — відповіла їй Альона.

Їхня вулиця вела під гору до Високого Замку, де вечорами підсвічувалася телевежа, і її верхівка визирала з-за горішнього краю вулиці, ніби уродинна свічка над половинкою торта, і від цього менш понурими здавалися і смітникові баки, що стояли просто посеред вулиці, і діри у бруківці, і напівсніг-напівлід кількадечної давності на тротуарі, своєчасно неприбраний, потім підталий, а тоді знову кристалізований у брудно-сірі брили.

Альона взяла сумку, і вони разом пройшли через під'їзд у внутрішній дворик, де був вхід до Юстинино помешкання. Їхні з Альоною квартири колись були одним просторим двокімнатним помешканням, до якого заходилося з під'їзду. Але потім помешкання розділили на два, в одному добудували вхід із внутрішнього дворика, в інше втиснули крихітну лазничку.

Персональний вихід у внутрішній дворик був лише в помешканні Юстини, двері всіх інших квартир відчинялися на загальну сходову клітку в під'їзді. Юстині подобався цей окремий вхід. Створювалася ілюзія, що насправді цей дворик належить тільки їй, і вона часто пила там улітку каву. Щоправда, тільки вранці, поки задавнений сморід котячої сечі ще не проступав крізь свіже прибирання.

Юстина не могла б сказати, що їй подобається затхлий запах старих будинків, але сморід сходових кліток у кількадесятирічних висотних будинках здавався їй набагато огиднішим. Старі будівлі були

стійкішими не лише до запахів, вони, як і їхні мешканці, вміли пристосовуватися до здебільшого безглузких оперативних втручань у свою внутрішню цілісність і долати це, як хвороби. Скажімо, помешкання Юстини, від якого було ампутовано теперішнє помешкання Альони, гідно витримало цю екзекуцію, а потім ще і добудову входу. Нагадували про минуле лише соляні випари, які час від часу з'являлися на спільній із лазничкою Альони стіні кухні і залишалися невидимими, аж поки не змушували тиньк осипатися. На стіні прибудови, яка виходила у внутрішній дворик і не опалювалася, навпаки, взимку проступали темні лінії, які зникали, якщо стіну прогрівали. Усі ці недоліки були позбавлені тої незворотності, з якою асоціювалися у Юстини схожі речі у бетонній висотці, де мешкали її батьки. Там, якщо, скажімо, заводився на стіні грибок, то це вже було назавжди і жодні хімічні сполуки чи прогрівання не дозволяли позбутися його. Те саме стосувалося нерівностей стель чи стін — жодні сучасні технології не вирівнювали безнадійно кривих кутів хоча б настільки, щоб допасувати до них вбудовані меблі. Нові й старі будівлі, у яких свавільно розвалювали та пересували стіни, добудовували і перебудовували частини, неправильно інстальювали опалення чи каналізаційні труби, від цього страждали. Але новіші будівлі страждали від цього більше —

